Narzędzie No. 1

Cyfrowa inwentaryzacja

CYFROWA INWENTARYZACJA

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum
Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia
Członkowie społeczności, Zespół Ekomuzeum

Opis narzędzia

Cyfrowa inwentaryzacja opiera się na rozwijaniu zdolności do facylitacji w digitalizowniu zbiorów ekomuzeum z wykorzystaniem telefonów komórkowych i innych niskonakładowych technologii, zachowując krytyczny system do zarządzania digitalizacją i udostępniania zbiorów online. Zdefiniowanie kryteriów do kategoryzowania zbiorów opiera się na kluczowych aspektach lokalnego dziedzictwa a nowe technologie otwierają dogodne możliwości dla ich digitalizacji i rozpowszechnienia zbiorów przy zachowaniu wysokich standardów jakości.

W ostatnich dekadach, obecność muzeów w świecie cyfrowym była ograniczana do instytucji z dostępem do znacznych finansowych i technicznych zasobów. Sprzęt niezbędny do digitalizacji zbiorów był kosztowny, ze względny na fakt, że trzeba było osiągnąć i utrzymać wysoki standard narzędzi i laboratoriów. Obecnie, rozpropagowanie smartphonów ułatwia ten proces, jako że spersonalizowane urządzenia mają wystarczająco wysokiej jakości aparaty fotograficzne, żeby wykonać dobre jakościowo zdjęcie do digitalizacji kolekcji.

Niezbędne jest zdefiniowanie kryteriów i utrzymanie określonych standardów w procesie digitalizacji, co ma na celu prawidłowy przepływ dla zapewnienia demokratyzacji zbiorów. W tym sensie inwentaryzacja cyfrowa jest właściwym narzędziem dla ekomuzeum, biorąc pod uwagę kontekst i dostępność zasobów. Dobrze określony sposób pracy, z właściwymi kryteriami może mieć wpływ na większą demokratyczność ekomuzeów z otwartym dostępem do zbiorów.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

1. **Określenie typologii narzędzi i stanowiska pracy** Proces digitalizacji będzie się opierał na dostępnym sprzęcie. Niskonakładowe smatphone'y można uznać za sprzęt podstawowy w procesie pracy. Dodatkowo, niezbędne jest posiadanie przestrzeni do zainstalowania miejsca pracy z adekwatnym światłem i komputerem z dyskiem twardym lub dyskiem zewnętrznym do przechowywania utworzonych zbiorów.
2. **Kryteria techniczne do zarządzania digitalizacją**Kluczowe jest mieć jasno określone, które zbiory będą podlegać digitalizacji, z właściwym oprogramowaniem bazy danych w celu zapewnienia bezpieczeństwa zbiorów. Dodatkowo, konieczne będzie określenie minimalnej rozdzielczości dla robionych zdjęć a także właściwego oprogramowania do digitalizacji.
3. **Schemat pracy do przeprowadzenia procesu:** Jasny harmonogram pracy ułatwi proces pracy, pozwoli uniknąć jakichkolwiek pomyłek w digitalizacji. Sugerowane jest umieszczenie jego wydruku w widocznym miejscu, aby można go było łatwo konsultować w dowolnym momencie.
4. **Udostępnienie online na licencji Creative Commons:**Licencja Creative Commons wpłynie na demokratyzację zbiorów, umożliwi ich rozprzestrzenienie z właściwą wzmianką o autorach i pierwszeństwie udostępnienia.
5. **Proces bieżącego monitorowania i ewaluacji:**Stały proces monitorowania i ewaluacji postępu digitalizacji, z właściwie określonymi celami na początku każdego procesu – ustalony na przykład w formie projektu z mierzalnymi i weryfikowalnymi rezultatami. Jest to strategiczny sposób utrzymania pamięci instytucjonalnej procesu digitalizacji, wsparcie gromadzenia dokumentacji i informacji odnoszącej się do pracy technicznej rozwijanej przez ekomuzeum.

Materiały pomocnicze

Projekt Przenośnego Muzeum – Edycja Kieszonkowa jest rozwijany w ramach partnerstwa pomiędzy Goethe-Institut São Paulo, Instituto Moreira Salles i Wiki Moviment Brazil. Projekt ten zaowocował stworzeniem Podręcznika Przenośnego, narzędzia wykorzystywanego jako punkt odniesienia do digitalizacji w instytucjach brazylijskich. Inicjatywa ta może być powielana w innych instytucjach, a odniesienie wykorzystywane przez ekomuzea może się opierać na metodykach rozwiniętych przez instytucje zajmujące się inwentaryzacją dziedzictwa kulturowego, takie jak Brazylijski Instytut (IBRAM) i Brazylijski Narodowy Instytut Dziedzictwa Kulturowego (IPHAN).

Autorstwa

Marcelo Murta, Nathalia Pamio

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

QUESTING

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Polityka prywatności | Polityka plików cookies

Narzędzie No. 2

Przedsiębiorczość Społeczna oparta na Lokalnym Dziedzictwie

Powrót do Zestawu narzędzi

PRZEDSIĘBIORCZOŚĆ SPOŁECZNA OPARTA NA LOKALNYM DZIEDZICTWIE

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum

Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia

Członkowie społeczności, Partnerzy zewnętrzni, Władze lokalne, Zespół Ekomuzeum

Opis narzędzia

*Przedsiębiorczość społeczna*jest nastawiona na osoby niedoceniane, rozwijając ideę zrównoważonej firmy (produktów i usług) w celu podjęciacommon societal challenges and create transformational social value. wspólnych wyzwań społecznych i stworzenia transformacyjnych wartości społecznych. Podejście to ma potencjał do tworzenia miejsc pracy i generowania przychodu przez osoby bezrobotne, w szczególności młode. Promuje także włączenie społeczne, wzmacnianie u ludzi poczucia własnej wartości i poczucia przynależności do swoich społeczności poprzez docenianie tradycji, zachowanie dawnej wiedzy i ochronę środowiska. W ten sposób przyczyniając się do rozwoju społeczno-gospodarczego społeczności lokalnych a także doCelów Zrównoważonego Rozwoju Narodów Zjednoczonych.

Działanie ekomuzeów przyczynia się do badania, zachowania i promocji dziedzictwa przyrodniczego i kulturowego. Tworzenie inwestycji społecznej w swoich społecznościach (wykorzystując strategię nazywaną *Venture Philanthropy*) mogłoby zmaksymalizować tworzenie wartości, zapewnić trwałość ich działania i wzmocnić oddziaływanie społeczne. Inwestycja tego rodzaju mogłyby mieć charakter niefinansowy, jako że wiele ekomuzeów ma ograniczone zasoby finansowe. Ekomuzea mogłyby wspierać przedsiębiorców społecznych na przykład wiedzą na temat lokalnego dziedzictwa, zapewniając budowanie potencjału, ustanawiając partnerstwa, ułatwiając sieciowanie i działania fundraisingowe. W tym miejscu proponujemy kroki do zaplanowania, wdrożenia i monitorowania takiej inwestycji społecznej, wskazując także niektóre zasoby do zastosowania przy tym narzędziu.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

- **Mapowanie zasobów:** Identyfikowanie zasobów, które ekomuzeum ma do zaoferowania (ekspertyzy, urządzenia, zasoby ludzkie, partnerstwa, fundusze itp.). Przykładem może być wiedza uzyskana dzięki partycypacyjnej inwentaryzacji lokalnego dziedzictwa (patrz: narzędzie „Inwentaryzacja partycypacyjna") na temat tego, co warto odnawiać, ochraniać, zachować i promować.
- **Ocena potrzeb społeczności:**Wykorzystaniestosownej metody badawczej (wywiady, badania ankietowe, grupy fokusowe itp.)do: (a) identyfikowania kwestii społecznych i środowiskowych ważnych lokalnie (takich jak bezrobocie młodzieży, grupy marginalizowane, wykluczenie społeczne, izolacja osób starszych, odlesienie, zanieczyszczenie wód, niszczenie dzikiej przyrody itp.); (b) weryfikowania dostępności członków społeczności i ich chęci do partycypacji; (c) identyfikowania interesariuszy i grup docelowych; (d) także podnoszenia świadomości i motywowania ich.
- **Planowanie działań:**Opracowanie (wspólnie ze zidentyfikowanymi właściwymi interesariuszami i grupami docelowymi), na podstawie rezultatów poprzednich kroków, szczegółowego planu wsparcia, uwzględniającego linie bazowe, cele, kamienie milowe i wyniki docelowe dla uczestników.
- **Dostarczenie wsparcia:** Burza mózgów i rozwijanie innowacyjnych sposobów skupionych na problemie i zorientowanych na rozwiązaniu, których celem jest zmierzenie się z wyzwaniami społecznymi, przy wykorzystaniu dostępnych zasobów i poszukiwaniu wsparcia zewnętrznego (budowanie potencjału, sieciowanie, partnerstwa, fundraisingu itp.).
- **Mierzenie oddziaływania:**Stworzenie mechanizmu monitorowania oddziaływania społecznego inicjatyw, uzyskując wartościowy wkład w lepsze zarządzanie procesem i dokonanie niezbędnych poprawek w celu jego maksymalizacji/optymalizacji.
- **Udostępnianie wyników:** Komunikowanie sukcesów i /lub wiedzy zdobytej podczas realizacji inicjatyw w celu ich promocji, zaangażowania publicznego i inspirowania innych (patrz: narzędzie „Zintegrowana Komunikacja Marketingowa").

Materiały pomocnicze

Publikacja"Adding value through non-financial support – A practical guide", wydana przez the European Venture Philanthropy Association (EVPA), podejmuje temat kosztów il wartości dodanej wsparcia niefinansowego. Wymienia też najlepsze sposoby zachęcania inwestobiorców i grantobiorców do osiągnięcia solidnych efektów społecznych.

Opracowany przez"Prosoa Rural" project (2018-2020), współfinansowany przez Program Erasmus+ Unii Europejskiej, the "Social Entrepreneurship and Cultural Heritage" training module (moduł szkoleniowy „Przedsiębiorczość społeczna i dziedzictwo kulturowe") ma na celu promocję inicjatywy i przedsiębiorczości społecznej młodych ludzi w oparciu o Dziedzictwo Kulturowe i Tradycje.

Comprehensive training course (Kompleksowy kurs szkoleniowy) opracowany w ramach "Cultural Heritage Entrepreneurs" (CHEER) project(2018-2020) (projekt "Przedsiębiorcy w obszarze dziedzictwa kulturowego"), również współfinansowany przez Program Erasmus+, dostarcza uczestnikom wsparcia w znalezieniu pomysłu na biznes, rozwinięciu przedsiębiorstwa społecznego, wzmacniania lokalnego potencjału i wspieraniu wkluczenia społecznego koncentrując się na praktykach lokalnej kultury i dziedzictwa.

Raport "Measuring and managing impact – A practical guide" ("Mierzenie i zarządzanie oddziaływaniem – praktyczny poradnik"), opracowany również przez EVPA, udziela wskazówek jak wdrożyć mierzenie oddziaływania w pięciu, łatwych do zrozumienia krokach, zarówno na poziomie społecznych inwestorów jak i inwestobiorców.

Autorstwa

Marcelo Murta, Nathalia Pamio

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Polityka prywatności | Polityka plików cookies

Narzędzie No. 3

Zintegrowana Komunikacja Marketingowa

ZINTEGROWANA KOMUNIKACJA MARKETINGOWA

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum

Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia

Członkowie społeczności, Partnerzy zewnętrzni, Władze lokalne, Zespół Ekomuzeum

Opis narzędzia

Zintegrowaną Komunikację Marketingową (ZKM) można opisać jako proces wykorzystywany do unifikacji wysiłków komunikacyjnych w celu przekazania zbieżnej informacji/obrazu za pośrednictwem różnych kanałów, które pozostają istotne dla odbiorców z upływem czasu. Bada ona kim jest grupa docelowych odbiorców, i jak, gdzie i kiedy komunikować w celu jej zaangażowania. Plan ZKM, dobrze zaprojektowany i dostosowany do każdego kontekstu, może pomóc ekomuzeom wzmocnić długofalowe relacje z odbiorcami (członkami społeczności, odwiedzającymi i innymi interesariuszami). Pozwoliłoby to na większe uczestnictwo w ich działaniach, a także promocji i ochronie ich dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego.

Ogólny model ZKM można podzielić na cztery główne etapy: badania, planowanie, wdrożenie i monitoring/ewaluacja. Proces wdrażania planu ZKM można uprościć i zaadaptować do konkretnego kontekstu ekomuzeów. Konieczne jest wzięcie pod uwagę dostępnych zasobów ekomuzeum (ludzkich, finansowych, materialnych itp.) i jego otaczającego środowiska (politycznego, gospodarczego i technologicznego). Jest kilka sposobów dotarcia do każdej grupy: kontakt bezpośredni, strona internetowa, media społecznościowe, wydarzenia, informacja prasowa, public relations, reklama itp. Dla niektórych ekomuzeów, na obszarach wiejskich o małej i starszej populacji, bezpośredni kontakt osobisty może być najlepszym podejściem. Dla innych, na obszarach miejskich, połączonych dobrze ze światem cyfrowym, media społecznościowe mogą być korzystne.

Celem jest dostarczenie spójnej informacji, za pomocą właściwych kanałów, w celu dotarcia i zaangażowania odbiorców. Proponujemy w tym miejscu kroki do opracowania i wdrożenia sprofilowanej strategii ZKM przez ekomuzea, wskazując niektóre zasoby do zastosowania w tym narzędziu.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Badania:

- Identyfikacja interesariuszy ekomuzeum
- Przeprowadzenie wewnętrznych i zewnętrznych konsultacji z interesariuszami (burza mózgów, badanie ankietowe, warsztaty, badania medialne, benchmark itp.) w celu zidentyfikowania:
  - misji, wartości i celów (wewnętrzne) ekomuzeum;;
  - tematów właściwych dla ekomuzeum i każdej grupy interesariuszy.
- Weryfikacja rezultatów analizy z zaangażowanymi interesariuszami.

Planowanie:

- Polega na analizie badawczej, mapowaniu interesariuszy ekomuzeum i wskazuje: ich poziom władzy/wpływu, kluczowe interesy/kwestie i najlepsze sposoby dotrcia do nich (kanały i częstotliwość).
- Określenie filarów komunikacji: najodpowiedniejsze obszary tematyczne (do trzech) zarówno dla ekomuzeum jak i jego interesariuszy.
- Określenie celów planu ZKM, które są Specyficzne, Mierzalne, Osiągalne, Właściwe i Ograniczone czasowo (SMART).

Wdrożenie:

- Określenie głównego przesłania dla każdego filaru, zgodnie ze zdefiniowanymi celami i interesariuszami, którzy zdobędą Uwagę, spotkają się z Zainteresowaniem, wzbudzą Chęci i przyczynią się do Działania (AIDA model) publiczności.
- Wykorzystanie Złożenia Kanałów Komunikacji i Taktyk (płatnych, własnych, pozyskanych i wspólnych mediów) którymi dysponuje ekomuzeum i są najbardziej właściwe do dotarcia do każdej grupy docelowej.
- Opracowanie zawartości (dostosowanej do każdego kanału/taktyki i grupy docelowej), odnoszącej się do głównego przesłania, które inspiruje i sprzyja konwersacji z i pomiędzy interesariuszami.
- Opracowanie harmonogramu strategicznego, kiedy przeprowadzić każdy wysiłek komunikacyjny.
- Zabudżetowanie każdej taktyki, w celu upewnienia się, że jej realizacja jest realistyczna finansowo.

Monitoring:

- Ustalenie Kluczowych Wskaźników Wykonania (KWW), i sposobów weryfikacji, dla każdego celu filaru i wysiłku komunikacyjnego.
- Ewaluacja i kontrola KWW w stosunku do początkowych celów w celu zmierzenia oddziaływania i dostosowania strategii odpowiednio, w razie konieczności.

Materiały pomocnicze

Projekt "HERITAGE-PRO", współfinansowany przez Program Erasmus+ Unii Europejskiej (2018 – 2021), opracował interdyscyplinarne szkolenie dla profesjonalistów pod kątem zrównoważonego zarządzania i zachowania dziedzictwa kulturowego. Jeden z modułów szkoleniowych "Efektywna komunikacja w interdyscyplinarnym środowisku", dotyczył różnych obszarów komunikacji, które mogą pomóc specjalistom ekomuzeum we wdrożeniu ich celów komunikacyjnych.

Platforma edukacyjna online Course Hero (Bohater Kursu) zawiera moduły nt. ZKM, które mogą być przydatne w „Ustaleniu celów i podejścia do ZKM" i „Określeniu wiadomości".

Autorstwa

Marcelo Murta, Nathalia Pamio

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Polityka prywatności | Polityka plików cookies

Narzędzie No. 4

Mapa dziedzictwa

Powrót do Zestawu narzędzi

MAPA DZIEDZICTWA

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum
Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia
Dorośli, Instytucje, Przedsiębiorstwa, Uczniowie, Wspomnienia

Czas wdrożenia
6-18 miesięcy

Opis narzędzia

Mapy parafialne są kartograficznym przedstawieniem lub podobną sztuką, poprzez którą społeczność może się utożsamiać przez dziedzictwo (Leslie, 2006).

Dzięki Mapie Parafialnej/Dziedzictwa mieszkańcy danego miejsca mogą przedstawić swoje dziedzictwo, krajobraz i wiedzę, w których się rozpoznają i które chcą przekazać przyszłym pokoleniom. Mapy Parafialne podkreślają sposób, w jaki społeczność widzi, postrzega i ceni swój krajobraz, swoje wspomnienia, swoje przemiany, swoją bieżącą rzeczywistość i swoje życzenia na przyszłość.

W Regionie Puglia ten rodzaj mapy był wykorzystywany do nowego Regionalnego Planowania Krajobrazu. Na jednorodnych włoskich obszarach, Mapy Parafialne stały się narzędziem zarówno do planowania jak i rozwoju. We Włoszech ponad 50 ekomuzeów opracowało jedną lub więcej map parafialnych. Niektóre z nich zostały przetworzone w wersje internetowe map. Kilka z nich wykorzystywały podobne narzędzie zwane „mapami krajobrazu".

Jest to zazwyczaj jedno z pierwszych zaplanowanych działań na etapie planowania włoskich ekomuzeów. Ostatnio narzędzie to zostało także użyte przez inne instytucje takie jak parki i w procesach lokalnego rozwoju.

Mapa parafialna dokumentuje teraźniejszość i pomaga ludziom zrozumieć przeszłość; pomaga też społeczności planować długofalowy program, mający na celu poprawę i wzmocnienie miejsc i krajobrazu. Na mapie można odnaleźć pragnienia społeczności (Clifford, Maggi, Murtas, 2006).

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Wiele włoskich map stosowało poniższe kroki:

1. Wybór jednego lub więcej celów (świętowanie i zapisywanie dziedzictwa, planowanie działań, wzmocnienie poczucia miejsca itp.)
2. Zapis wszystkich elementów żywego dziedzictwa przyrodniczego i kulturowego (materialnego i niematerialnego) przez:
   - Robocze grupy dorosłych
   - Ścieżkę edukacyjną uczniów szkół
   - Badanie ankietowe wśród mieszkańców
   - Mapy multimedialne
   - Konkurs fotograficzny
3. Wybór elementów do uzupełnienia na mapie w oparciu o kryteria kulturowe i społeczne; rezultatem jest partycypacyjna inwentaryzacja dziedzictwa
4. Lokalni artyści i geografowie projektują wstępną wersję mapy we wsparciu mieszkańców
5. Ostateczna wersja mapy jest zatwierdzana przez mieszkańców
6. Mapa jest drukowana i dystrybuowana wśród obywateli i/lub publikowana na stronie internetowej
7. Wykorzystanie mapy (do edukacji, planowania miejskiego, planowania działań ekomuzeum). Do wykorzystania mapy do planowania użyteczna jest często cyfrowa wersja mapy w systemie GIS.
8. Aktualizacja mapy. Mapy parafialne włoskich ekomuzeów nie kończą się w momencie publikacji, ponieważ mapy te są traktowane jako proces partycypacji, trwałe i aktualizowalne „archiwum" materialnego i niematerialnego dziedzictwa danego terytorium. Niektóre ekomuzea stworzyły mapy multimedialne żeby zaktualizować i wdrożyć zawartość mapy parafialnej. Zawierają one uzupełnienia odnoszące się do dziedzictwa zawartego na mapie parafialnej. Inne ekomuzea projektują nowe mapy.

Ewaluacja krytyczna takiego narzędzia partycypacyjnego stawia dwa pytania: czy ten typ mapy może pomóc społeczności przedstawić siebie, lub czy istnieje ryzyko, że stanie się częścią stereotypowego krajobrazu? I czy nie istnieje także ryzyko ukrycia elementów konfliktowych obecnych na danym terytorium, poprzez podkreślanie wyłącznie przyjemnych aspektów? (Castiglioni, 2013)

W wielu włoskich kontekstach mapy parafialne umożliwiły i zainspirowały ludzi z różnych pokoleń i o różnych funkcjach społecznych, w tym administracji samorządowej, do odkrycia, zobaczenia, wykorzystania i modyfikacji żywego dziedzictwa i krajobrazu kulturowego. Co więcej, mapy partycypacyjne, zawierające wspólną wizję przyszłego krajobrazu, zainspirowały trwałe zmiany krajobrazu.

Materiały pomocnicze

Kilka stron internetowych (po włosku) zawiera studia przypadku, materiały pomocnicze i wskazówki:
https://sites.google.com/view/ecomuseiitaliani/chi-siamo prezentuje atlas ponad 50 ekomuzeów, które stworzyły mapy społeczności z linkami, które pozwalają poznać rezultaty. Proces tworzenia mapy społeczności (Parco dei Mulini) jest opisany na stronie ekomuzeum Parabiago
www.mappadicomunita.it prezentuje niektóre włoskie mapy
https://inventariopartecipativo.wordpress.com kurs dotyczący map parafialnych (po włosku)
https://sites.google.com/view/mappadicomunita/home strona zawierająca kilka map parafialnych

Bibliografia

Clifford S., King A. (a cura di): From place to PLACE: maps and Parish Maps, Common Ground, London, 1996.
Castiglioni B., Ferrario V., cartografiar les percepcions socials: els paisatges tendencials, in AA.VV. Reptes en la cartografia del paisatge. Dinamiques territorials i valor intangibles, , Observatori del Paisatge de Catalunya, 2013
Dal Santo R., CAN PARISH MAPS INSPIRE FUTURE? in "Atas do IV EIEMC/4 Encontro Internacional de Ecomuseus e Museus Comunitários", 12-16, junho 2012, Belém, Brasil; Coordenação Geral: Maria Terezinha Resende Martins. – Belém : Ecomuseu da Amazônia, 2012.
Leslie, K.: A sense of place, West Sussex Parish Maps, Chichester, 2006.

Autorstwa

Lisa Pigozzi, Nunzia Borrelli, Raul dal Santo, Silvia Dossena, Lucia Vignati

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Narzędzie No. 5

Planowanie ekomuzeum

Powrót do Zestawu narzędzi

PLANOWANIE EKOMUZEUM

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum
Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia
Dorośli, Instytucje, Przedsiębiorstwa, Wspomnienia

Czas wdrożenia
3-6 miesięcy

Opis narzędzia

Ekomuzea, jako muzea społeczności, są usankcjonowane partycypacją społeczności. Z tego powodu, wiele ekomuzeów jest zaprojektowanych, i działają, niezgodnie z tradycyjną logiką, która występuje w planowaniu instytucji i działaniu „dla" społeczności, często wykluczając ludzi z procesu decyzyjnego i projektowania. Plan i praca tych ekomuzeów prowadzona jest „ze" społecznością, zgodnie z logiką planowania partycypacyjnego i aktywnej postawy obywatelskiej.

Fora publiczne i inne sposoby partycypacji zostały stworzone. Właściciele gruntu i zabytków kultury, gminy, muzea, parafie, zakłady uzdatniania wody, stowarzyszenia, rolnicy, handlowcy, rzemieślnicy, publiczne i prywatne placówki oświatowe i pojedynczy obywatele byli zachęcani do bycia informowanymi, do dyskusji i interakcji, do kształtowania idei ekomuzeum, do projektowania wieloletnich planów działania i do mobilizowania zasobów, wiedzy i umiejętności w celu realizacji zaplanowanych działań.

Z punktu widzenia ekomuzeów, proces partycypacji jest co najmniej tak ważny jak rezultaty i wyniki zaplanowanych działań. De facto, interakcja pomiędzy lokalnymi aktorami jest istotna w celu stworzenia zarówno poczucia miejsca i społeczności jak i uwolnienia energii do osiągnięcia zaplanowanych celów.

Ekomuzea włoskie zaprojektowały swój własny narzędziownik do planowania w sposób partycypacyjny i opisują go w swoim strategicznym Manifesto.
W roku 2021 w ramach obchodów 50-lecia ekomuzeologii włoskie ekomuzea rozpatrywały te dwa narzędzia:

Bilans krytyczny całego dziedzictwa kulturowego obecnego na danym terytorium jak gospodarz zajmuje się ze swoim własnym rodzimym dziedzictwem. Istnienie takiego budżetu, opartego o wstępny spis nie tylko pokienuje wyborem odnośnie organizacji i wykorzystania, ale także pozwoli na lepszą ewaluację możliwych strategii gospodarczych. Następne siatki mogą być zbędne, ale mogą oznaczać różne etapy czy różne poziomy tej samej refleksji. Praca zespołowa jest tutaj potrzebna, przyciągnięcie tak wielu lokalnych aktorów jak to możliwe. Hugues de Varine pokazuje te narzędzia w "The roots of the future", s. 111 wydanie włoskie (zgrubne tłumaczenie na język angielski jest tutaj)

Planowanie Dziedzictwa na rzecz Zrównoważonego **Oddziaływania Kulturowego**. Model Oddziaływania Wewnętrzno-Zewnętrznego Douglasa Wortsa jest sposobem na powiązanie szerokiego wachlarza możliwych strategii zaangażowania publicznego odnoszącego się do działań w obszarze które mogą mieć wpływ zarówno na wewnętrzne jak i zewnętrzne organizacje zajmujące się dziedzictwem.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Bilans

Celem tego narzędzia jest utworzenie krytycznego bilansu całego dziedzictwa kulturowego obecnego na danym terytorium jak gospodarz zajmuje się ze swoim własnym rodzimym dziedzictwem. Istnienie takiego budżetu, opartego o wstępny spis nie tylko pokienuje wyborem odnośnie organizacji i wykorzystania, ale także pozwoli na lepszą ewaluację możliwych strategii gospodarczych. Następne siatki mogą być zbędne, ale mogą oznaczać różne etapy czy różne poziomy tej samej refleksji. Praca zespołowa jest tutaj potrzebna, przyciągnięcie tak wielu lokalnych aktorów jak to możliwe.

1. Wartość dziedzictwa kulturowego

Różne rodzaje wartości	Prywatna	Społeczna	Publiczna
Symboliczne, polityczne, wyimaginowane			
Uczuciowe, sentymentalne			
Naukowe			
Techniczne, przemysłowe			
Kulturowe			
Użytkowe			
Bezpośrednio gospodarcze			
Potencjalnie gospodarcze			
Pośrednio gospodarcze			
Inne			

Trzy kolumny po prawej stronie mogą być wypełnione w różny sposób:

- dla każdej wartości lub grupy wartości, napisaną „oceną wartości", adnotacją zgodną z kryterium lokalnie zdecydowanym czy po prostu krzyżykami;
- dla ogółu dziedzictwa kulturowego, wskazując w trzech kolumnach po prawej stronie materialne lub niematerialne elementy, które są uważane za ważne dla każdego typu wartości.

Istotną rzeczą jest postępować w sposób „sprzeczny", aby osiągnąć konsensus w obrębie społeczności na temat niezbędnie subiektywnej wartości przypisanej różnym elementom dziedzictwa kulturowego, rozpoznanych jako takie.

Dziedzictwo

Status dziedzictwa może zostać oceniony poprzez wykorzystanie list i umieszczanie przedmiotów lokalnego dziedzictwa w pudełkach, w zależności od tego, co reprezentują.

Status	Dobry	Średni	Zły
Fizyczny (konserwacja, możliwość odnowienia)			
Dostępność (do rozwoju)			
Dostępność			
Rozgłos (wewnętrzny, zewnętrzny)			
Dynamika (stopień aktywności)			
Inne			

Celem podziału jest równoczesne określenie interwencji do wdrożenia, ich zakresu, wymaganego czasu i wartości natychmiast nadającej się do użytku.

Stosunek koszt / przychód dziedzictwa kulturowego

Koszty / negatywne	Przychody / pozytywne
Bezpośrednio finansowy	
Niebezpośrednio finansowy	
Społeczny	
Ludzki	
Stopień ryzyka politycznego	
Inne	

Jest to kwestia postępowania z oceną dziedzictwa kulturowego w jego całokształcie w celu ustalenia ewaluacji, oczywiście w większym stopniu jakościowej niż ilościowej, ale istotnej z punktu widzenia przyszłych wyborów strategicznych. Praca ta będzie również służyć mierzeniu poziomu świadomości mieszkańców i różnych kategorii aktorów)administratorów, właścicieli, obywateli, ludzi młodych itp.), jaką posiadają na temat dziedzictwa kulturowego.

2. Lista zasobów

Ramy kapitału (dziedzictwa)
Powstanie syntetyczny obraz dziedzictwa kulturowego danej społeczności,
w celu uwidocznienia możliwości i braków.

Kapitał	Kulturowy	Mieszany	Przyrodniczy
Własność (nieruchomości)	Stanowiska Zabytki Obiekty mieszkalne Ulice (wyposażenie) Infrastruktura Planowanie		
Ruchomy	Przedmioty i urządzenia Dokumenty Zbiory		
Niematerialny	Krajobraz Wierzenia Wiedza Tradycje		

Nie jest to kwestia sporządzenia listy, ale określenia elementów, które są istotne dla rozwoju wartości, które zostaną uwzględnione w średnio- i długofalowych strategiach

Środowisko dziedzictwa kulturowego

Podobne ramy zostaną następnie przygotowane dla wszystkich instrumentów i usług mniej więcej dokładnie odnoszących się do siebie i powiązanych z dziedzictwem kulturowym: produkty pochodne, struktury handlowe, centra informacyjne.

Materiały pomocnicze

Hugues de Varine, "The roots of the future", s. 111 wydanie włoskie (zgrubne tłumaczenie na język angielski jest)

Po więcej szczegółów na temat modelu wewnątrz/zewnątrz Douglasa Wortsa na wyjaśnienia Autora, prezentacja i ten artykuł.

Autorstwa

Lisa Pigozzi, Nunzia Borrelli, Raul dal Santo, Silvia Dossena, Lucia Vignuti

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Parnio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

- CYFROWA INWENTARYZACJA
- MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI
- WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Polityka prywatności | Polityka plików cookies

Narzędzie No. 6

Wykorzystanie dziedzictwa do zrównoważonego rozwoju lokalnego

WYKORZYSTANIE DZIEDZICTWA DO ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU LOKALNEGO

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum
Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia
Dorośli, Instytucje, Przedsiębiorstwa, Uczniowie, Wspomnienia

Czas wdrożenia
12-18 miesięcy na wypracowanie przepisów – 2 i więcej miesięcy na zaprojektowanie i realizację porozumienia o współpracy

Opis narzędzia

Celem ekomuzeum jest nie tylko realizacja działań partycypacyjnych, ale także doprowadzenie do porozumień o współpracy z obywatelami w zakresie opieki, zarządzania i odnowy dziedzictwa kulturowego i krajobrazu.

Ekomuzea organizują zasoby ludzkie, umiejętności i wiedzę indywidualną partnerów, którzy pracują razem z pełną niezależnością. Poprzez porozumienia o współpracy, sieć interesariuszy może budować społeczność i może się uwolnić nowa energia, doceniana przez samą społeczność. W ten sposób ekomuzeum staje się narzędziem „wspólnej administracji" żywego dziedzictwa i wspólnego dobra.

Ekomuzea stają się facylitatorami, którzy powodują, że ludzie są zdolni do uwolnienia energii i dzielenia zasobów wewnątrz samej społeczności we wspólnej sprawie. Porozumienia, które zostały zawarte we Włoszech były zarówno formalne jak i nieformalne. Część ekomuzeów przyjęła przepisy dotyczące aktywnej partycypacji obywatelskiej i wspólnej administracji żywym dziedzictwem.

Jest to ważny element rozwoju idei partycypacji społeczności, zgodny z ruchem, który próbuje stosować i promować wspólną administrację dobra wspólnego i zasadę pomocniczości we Włoszech.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

- Ekomuzeum wzmacnia zasoby ludzkie, umiejętności i indywidualną wiedzę partnerów
- Partner wnosi pomysły
- Ekomuzeum i partner rozwijają pomysły i przygotowują projekt
- Ekomuzeum i partner określają i podpisują porozumienie o współpracy
- Partner pracuje z pełną niezależnością z pomocą ekomuzeum

Zgodnie z tą logiką ekomuzeum prowadzi nie tylko swoje "własne" projekty czy wydarzenia, pomaga ono także pomóc i zachęcać obywateli do prowadzenia projektów w oparciu o dziedzictwo, które wpisują się w długofalowy ekomuzealny plan partycypacji

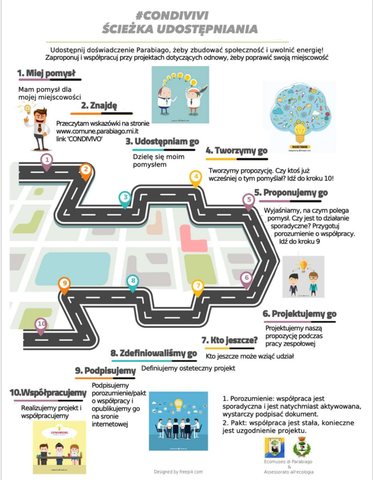

Wytyczne dotyczące porozumień o współpracy w Ekomuzeum Parabiago

Materiały pomocnicze

Na stronie internetowej ekomuzeum Parabiago można znaleźć przepisy,

wskazówki dotyczące uruchomienia porozumienia (patrz obrazek poniżej),

formularz wniosku,

działające porozumienia.

Autorstwa

Lisa Pigozzi, Nunzia Borrelli, Raul dal Santo, Silvia Dossena, Lucia Vignati

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Narzędzie No. 7

Edukacja i interpretacja dziedzictwa

Powrót do Zestawu narzędzi

EDUKACJA I INTERPRETACJA DZIEDZICTWA

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum
Ekomuzea we wczesnej fazie rozwoju, Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum, Wstępnym stadium rozwoju ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia
Członkowie społeczności, Muzeografi i partycypacji oraz pracy ze społecznością, Technicy i specjaliści muzeologii

Użyteczność tego narzędzia

Interpretacja Dziedzictwa (HI) jest wykorzystywana do:

- Planowania i zarządzania zasobami dziedzictwa danego terytorium do użytku publicznego.
- Tworzenia mediów interpretacyjnych (panel, wizyt, mediów audiowizualnych, cyfrowych itp.) pod kątem walorów dziedzictwa i terytorium.
- Podnoszenia świadomości na temat oceny dziedzictwa wśród odbiorców zewnętrznych i lokalnych mieszkańców.
- Badania i oceniania przestrzeni kulturowych i dziedzictwa oraz zasobów istotnych dla mieszkańców.
- Zaangażowania mieszkańców zarówno w planowanie i prace badawcze nad terytorium i dziedzictwem jak i szkolenia miejscowych specjalistów w technikach interpretacyjnych.
- Partycypacyjnego wyznaczenia terytorium i wymiarów dziedzictwa .
- Uwidocznienia innych (lub nowych) narracji, rozpraw i interpretacji na tema terytorium i walorów kultury i dziedzictwa

Opis narzędzia

Interpretacja Dziedzictwa jest dyscypliną, która pozwala się poruszać między różnymi dyscyplinami i metodykami, i ma na celu tworzenie mediów interpretacyjnych i materiałów komunikacyjnych między zasobami dziedzictwa (przyrodniczymi i kulturowymi) a odbiorcami zewnętrznymi. Jej definicja ewoluuje od momentu powstania blisko wiek temu.

Interpretacja Dziedzictwa jest dyscypliną, która pozwala się poruszać między różnymi dyscyplinami i metodykami, i ma na celu tworzenie mediów interpretacyjnych i materiałów komunikacyjnych między zasobami dziedzictwa (przyrodniczymi i kulturowymi) a odbiorcami zewnętrznymi. Jej definicja ewoluuje od momentu powstania blisko wiek temu.
Interpretacja dziedzictwa odnosi się do wszystkich sposobów, poprzez które informacja jest komunikowana gościom w punkcie edukacyjnym, przyrodniczym czy rekreacyjnym, takich jak muzeum, park czy centrum naukowe. Dokładniej, jest to komunikowanie informacji, lub wyjaśnienie natury, pochodzenia, przeznaczenia zasobów historycznych, przyrodniczych lub kulturowych, obiektów, stanowisk i zjawisk z wykorzystaniem metod spersonalizowanych i niespersonalizowanych. Niektóre międzynarodowe autorytety w muzeologii wolą określenie mediacja (pośredniczenie) dla tej samej koncepcji, stosując użycie w innych językach europejskich

Celem Interpretacji Dziedzictwa: Fascynujące, nie wyjaśniające. Zaciekawić, nie ilustrować. Zaangażować, nie nauczyć. Proces polega na: prowokowaniu, korelowaniu, odsłanianiu.

Wybraliśmy dwa najczęściej używane na polu profesjonalnym i naukowym:

1. Stowarzyszenie na rzecz Interpretacji Dziedzictwa (1996): „Sztuka odsłaniania in situ znaczenia dziedzictwa przyrodniczego, kulturalnego i historycznego gościom odwiedzającym takie miejsca w swoim wolnym czasie „
2. Narodowe Stowarzyszenie na rzecz Interpretacji (2000): „Interpretacja jest procesem komunikacji, w którym tworzy się połączenia emocjonalne i poznawcze pomiędzy zainteresowaniem odbiorców a znaczeniem odziedziczonych zasobów".

Freeman Tilden (1957), jeden z ojców interpretacji, sformułował pewne zasady interpretacji, które pozostają podstawą tej dyscypliny:

1. Interpretacja będzie jałowa, jeśli nie połączy tego, co prezentuje lub opisuje, z osobowością i doświadczeniem odbiorcy.
2. Samo podanie informacji nie jest interpretacją. Interpretacja to ujawnienie znaczeń ukrytych pod informacją. Choć interpretacja zawiera element informacji, to są to dwie całkiem odrębne kategorie
3. Interpretacja jest sztuką obejmującą wiele dziedzin. Każdej zaś sztuki do pewnego stopnia można się nauczyć.
4. Głównym celem interpretacji nie jest nauczanie, lecz pobudzenie do myślenia.
5. Interpretacja powinna mieć na celu przekazanie wizji całości, a nie tylko części. Jej adresatem powinien być człowiek w całej swej złożoności.
6. Interpretacja skierowana do dzieci (mniej więcej do 12 roku życia) powinna być nie tyle okrojoną i uproszczoną wersją prezentacji dla dorosłych, ile raczej działaniem opartym na całkiem odrębnych przesłankach. Najlepiej jest opracować osobny program dla dzieci.

Cele:

Interpretacja Dziedzictwa ma dwa rodzaje celów. Z jednej strony , cele ogólne są ukierunkowane na zasoby. Cele te odnoszą się do zarządzania, jakości i przyjemności z wygląda, właściwego wykorzystania zasobów i korzyści społecznych, kulturowych i gospodarczych. Z drugiej strony, cele szczegółowe są ukierunkowane na komunikację, tj. są ukierunkowane na odbiorcę. Cele te można podzielić na trzy (Morales, 2001):

- Cele edukacyjne – co chcemy, żeby odwiedzający wiedział.
- Cele emocjonalne – co chcemy, żeby odwiedzający czuł.
- Cele związane z nastawieniem – co chcemy, żeby odwiedzający zrobił.

Grupę docelową stanowią członkowie społeczności lokalnej, organizacje, specjaliści od interpretacji dziedzictwa. Dobrze jest zapoznać się procesu pewną liczbę, różnorodnych interesariuszy, w celu uzyskania różnych perspektyw. Wskazane jest, żeby pracował na dwóch poziomach: szkoleniach z zakresu interpretacji dziedzictwa oraz wykorzystać to, co mogą wnieść specjaliści z zakresu interpretacji dziedzictwa do społeczności.

Narzędzie to może być zastosowane na każdym etapie istnienia ekomuzeum, zarówno na etapie projektowym jak i w istniejącym i skonsolidowanym ekomuzeum, jako że praca z interpretacją dziedzictwa jest zawsze wartościowym narzędziem zarówno przy tworzeniu projektu ekomuzeum jak i w ekomuzeum funkcjonującym.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Planowanie Interpretacyjne:

Jakiekolwiek działanie interpretacyjne musi być wcześniej przygotowane zgodnie z metodyką i celami szczegółowymi. Planowanie jest procesem analizy środków, usług, programów, zasobów, personelu i wszystkich innych zmiennych oprzyjających transmisji wiadomości. Pozwala komunikować znaczenie w sposób interesujący i efektywny, przyczyniając się do zaspokojenia potrzeb gości, ochrony zasobów i poprawy jakości życia lokalnych mieszkańców. Inwymi słowy: Planowanie. Pozwala przeanalizować i podjąć decyzję; w końcu, zarządzania tożsamością, dziedzictwem i rozwojem gospodarczym. Z takiego planowania wyłoni się plan interpretacyjny, który jest dokumentem wynikającym z procesu planowania.

Illustration 1. Etapy Planowania Interpretacyjnego.
Źródło: opracowanie własne w oparciu o Morales, 2001.

Planowanie jest stałym procesem analizy, który nie jest zamknięty i jest otwarty na zmiany w celu jego ewolucji poprawy (Morales: 2001, 171). Składa się z nie więcej niż 8 faz, które zawiera to, co można uznać za planowanie strategiczne, od pierwszego kontaktu z terytorium i zasobami, przez pracę nad dokumentami i w terenie, analizę środowiska i ocenę zmiennych, które będą ograniczać informacje interpretacyjną aż do wykonania i ewaluacji planu interpretacyjnego (Ilustracja 1).

Inwentaryzacja i zbieranie informacji, jako że inwentaryzacja będzie miała fazę kumulacyjną, ale w swojej fazie ewolucyjnej będzie selektywna, wykorzystując najistotniejsze informacje w celu wypełnienia celów interpretacyjnych; i 4. Analiza, jako że podczas analizy zebrane informacje są odsiane, selekcjonując te, które w najwyższym stopniu wspierają wizyty odbiorców (obecną i potencjalną), istotne i interesujące koncepcje i walory interpretacji, istniejące przestrzenie i infrastruktura czy te z potencjałem. Podobnie, przywiązuje się wagę do tych walorów, które są najbardziej reprezentatywne lub stwarzają oczywiste szanse na interpretację.

Środki interpretacyjne

Sposób zastosowania tego narzędzia polega na tworzeniu spersonalizowanych środków interpretacyjnych i/lub niespersonalizowanych środków interpretacji.

TYP	PODTYP	ZALETY	WADY
Znaki i panele	Znak informacyjny, znak interpretacyjny, informacyjne znaki i sygnały ostrzegawcze	Jasna i stosowna informacja Zrealizowane koszty Minimalne koszty utrzymania	Są statyczne Są często przedmiotem wandalizmu Możliwe oddziaływanie wizualne
Publikacje	Broszury, przewodniki i plakaty	Szybkie czytanie Zrealizowane koszty Zbierają informacje o usługach Służą jako pamiątki Można w każdym momencie konsultować się z nimi	Generują odpady Są statyczne Są przestarzałe.
Automatyczny mechanizm audiowizualny	Wideo, projekcje, nagłośnienie itp.	Informacja wysokiej jakości Tworzą lub uzupełniają klimat miejsca. Motywują do odwiedzin. Dostarczają specyficznych informacji.	Wysoki koszt Wymagają infrastruktury i źródeł energii. Wymagają kontroli i utrzymania.

Środki niespersonalizowane lub bezobsługowe to te, które nie wymagają obecności interpretatora, przekaz interpretacyjny jest dostarczany przez inne mechanizmy i elementy takie jak oznakowanie, publikacje, przewodniki do samodzielnego użytku, zautomatyzowane mechanizmy audiowizualne itp. środki spersonalizowane lub obsługowe wymagają interakcji między odwiedzającym a interpretatorem, takie jak wycieczki z przewodnikiem, urządzenia audiowizualne obsługiwane przez personel, animacje, warsztaty itp.

TYP	PODTYP	ZALETY	WADY
Wyspecjalizowany personel	Gry warsztaty, zajęcia twórcze, biblioteki zabawek, eksploracje sensoryczne itp.	Informacje uzupełniające. Motywują do odwiedzin i doświadczania. Promują świadomości i empatię.	Wymagają wykwalifikowanego personelu. Wymagają szczególnych warunków i materiałów. Godz muszą być zmotywowany (czas trwania).
Media audiowizualne obsługiwane przez personel	Wideo, projekcje, nagłośnienie itp.	Informacja wysokiej jakości Tworzą lub uzupełniają klimat miejsca. Motywują do odwiedzin. Dostarczają informacji uzupełniających. Interpretator może wchodzić w interakcję, odpowiadać na pytania itp.	Wysokie koszty Wymagają infrastruktury i źródeł energii. Wymagają kontroli i utrzymania. Wymagają wyspecjalizowanego personelu.
Wizyty zorganizowane	Wycieczki z przewodnikiem, usługi spontaniczne, wycieczki w pojazdach	Kontakt osobisty Motywują do doświadczania. Wymagają umiejętności (wycieczki pojazdami)	Nie zawsze mogą być dostosowane do każdej grupy. Są uzależnione od pogody. Specyficzne środki bezpieczeństwa
Animacje (Żywa historia)	Bierne (uczestnicy nie wchodzą w interakcję) lub aktywne (uczestnicy wchodzą w interakcję)	Interpretator może komentować, dostarczać wyjaśnień itp. Motywują do odwiedzin i doświadczania. Są powtarzalne.	Niekomendowane dla dużych grup Wymagają wyspecjalizowanego personelu i wolontariuszy.

Materiały pomocnicze

Sposób zastosowania tej metodyki odbywa się za pośrednictwem warsztatów. Warsztaty te muszą być prowadzone przez specjalistów od Interpretacji Dziedzictwa, powinny być dostosowane do tworzonych środków interpretacji. Czas trwania warsztatów to 8 do 16 godzin.

Bibliography

Ham, Sam H. (2014). Interpretación – Para marcar la diferencia intencionadamente. Sevilla: Asociación para la Interpretación del Patrimonio.
Mateos Rusillo, S.; Marca Francés, G. ; y Attardi Colina, O. (2016). La difusión preventiva del patrimonio cultural. Gijón: Trea.
Mateos Rusillo, S. M. (Coord.) (2008): La comunicación global del patrimonio cultural. Gijón.
Morales Miranda, J. (2001). Guía práctica para la interpretación del Patrimonio: el arte de acercar el legado natural y cultural al público visitante. Sevilla, Junta de Andalucía.
Tilden, F. (2006.[1957]): La Interpretación de nuestro Patrimonio. Sevilla: Asociación para la Interpretación del Patrimonio. Sevilla.
Valdés Sagués, Mª. C. (1999). La difusión cultural en el museo: servicios destinados al gran público. Gijón: Trea.

Autorstwa

Lisa Pigozzi, Nunzia Borrelli, Raul dal Santo, Silvia Dossena, Lucia Vignati

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pemo, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

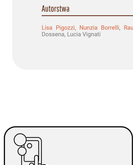

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFIJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakiekolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Narzędzie No. 8

Ewaluacja ekomuzeum i monitorowanie oddziaływania

EWALUACJA EKOMUZEUM I MONITOROWANIE ODDZIAŁYWANIA

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum
Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia
Członkowie społeczności, Zespół Ekomuzeum

Czas wdrożenia
1-3 miesięcy

Opis narzędzia

Zewnętrzna ewaluacja

Wiele regionów włoskich zaaprobowało prawo dotyczące ekomuzeów, ale tylko kilka zewaluowało dokonania ekomuzeów i nie monitorowało oddziaływania. Ostatnio, w niektórych regionach, takich jak Lombardia i Piemont, druga generacja ustawodawstwa weszła w życie. Przyczynia się ona do ukształtowania tak zwanych ekomuzeów włoskich 2.0.

Wspólną kwestią wynikającą z nowego prawa jest rola ekomuzeów w opiece, zarządzaniu, wzmacnianiu i zabezpieczeniu żywego dziedzictwa i krajobrazu przy zaangażowaniu społeczności i potrzeba systemu monitorowania osiąganych efektów i zachowanie minimalnych wymagań prawnych.

Obecnie okresowe monitorowanie i działania szkoleniowe są prowadzone tylko w niektórych regionach i prowincjach, takich jak Lombardia i Puglia, ale ostatnie prawo w Regionie Piemont wprowadziło okresowy monitoring.

Region Lombardii ewaluował ekomuzea zarówno za pomocą formularzy (link) jak i wizyt w terenie. Nowe wymagania dla ekomuzeów w Lombardii uwzględniają również kwestie monitorowania oddziaływania kulturowego.

Sieć Ekomuzeów Lombardzkich przyjęła Vademecum for ecomuseums 2.0 które jest dokumentem udostępnionym wszystkim ekomuzeom w celu wyjaśnienia i pogłębienia minimalnych wymagań do uznania ekomuzeów w Lombardii.

Autoewaluacja (wewnętrzna)

Według De Varine, ewaluacja jawi się jako nie tylko prawnie uzasadniony warunek do uznania i utrzymania etykiety "Ekomuzeum", ale także, i może przede wszystkim, jako sposób na stałą poprawę jakości metod i potwierdzenie prawdziwości społecznej użyteczności każdego ekomuzeum.

Proces ekomuzeum wymaga krytycznej kontynuacji tak stałej jak to tylko możliwe prowadzonej dobrowolnie przez wszystkich aktorów samodzielnie, najlepiej z pomocą osoby z zewnątrz. De Varine proponuje wspólne działanie przy samobadaniu, które powinno prowadzić do wspólnie przyjętych poprawek w zakresie celów, metod i programów. Nie jest to kwestia osiągania rezultatów ilościowych czy hipotetycznie „obiektywnej" statystyki. Jest to też w pewnym sensie proces samodzielnego szkolenia dla osób, które są najbardziej zaangażowane w życie ekomuzeum i które często nie uzyskały specyficznych kwalifikacji zawodowych. Ekomuzea włoskie, a w szczególności te z Piemontu, były kilkakrotnie przedmiotem refleksji i eksperymentowania w tym temacie. De Varine w roku 2015 próbował podejścia teoretycznego, na prośbę ekomuzeów lombardzkich. Jakakolwiek samoocena wymaga wspólnej decyzji, musi być określona i przeprowadzona przez osoby, które podejmą tę inicjatywę, i to w jak najbardziej kolektywny i przekorny sposób w celu osiągnięcia decyzji w oparciu o konsensus.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Tabela autoewaluacyjna zaproponowana przez De Varine usiłuje podjąć trzy kwestie dotyczące ekomuzeum, które, jak wierzę, powinny być uwzględnione oddzielnie:

- **Ewaluacja samej struktury:** ekomuzeum nie jest zwykłą instytucją, jej parametry mogą i często muszą ewoluować: terytorium, demografia, sama koncepcja dziedzictwa, zasoby ludzkie i materialne, zmiana pokoleniowa, cel główny i cele poboczne, jawne i niejawne, modele partycypacji, niekiedy także status prawny, tak wiele elementów jak wiele jest istotnych do przeformułowania i badania okresowego, w celu zapewnienia trwałości ekomuzeum.
- **Ewaluacja oddziaływania na społeczność**, która pozwoli na zmierzenie użyteczności społecznej ekomuzeum: zarządzanie dziedzictwem nie jest jedyną funkcją ekomuzeum i to nie tylko efekt wywierany na dziedzictwie powinien być przebadany i zmierzony, ale oddziaływanie na wszystkie wymiary lokalnego rozwoju w sposób dynamiczny, to znaczy poprzez endogenne i egzogenne zmiany, które mają wpływ na terytorium i społeczność.
  Sugerujemy ewaluowanie oddziaływania ekomuzeum także poprzez Model Oddziaływania Wewnętrzno-Zewnętrznego Douglasa Wortsa. Jest to sposób na powiązanie szerokiego zakresu potencjalnych strategii zaangażowania publicznego odnoszących się do działań na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym, które mogą mieć wpływ zarówno do wewnątrz jak i na zewnątrz organizacji zajmującej się dziedzictwem.
- **Ewaluacja procesu ekomuzeum i stosowanych metod**, w celu stałej poprawy efektywności działania w różnych formach: modele partycypacji.

Materiały pomocnicze

Tabela De Varine'a do autoewaluacji oddziaływania została zaprezentowana podczas konferencji w roku 2019 przez Region Piemonteu w odniesieniu do ekomuzeum (przeczytaj więcew języku francuskim; zobacz: table of evaluation)
Inside-Outside Impact Model Douglasa Wortsa

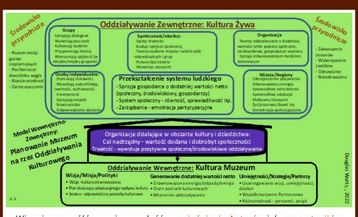

Więcej szczegółów można znaleźć w wyjaśnieniu Autorów ich prezentacji i w tym artykule

Autorstwa

Lisa Pigozzi, Nunzia Borrelli, Raul dal Santo, Silvia Dossena, Lucia Vignati

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Polityka prywatności | Polityka plików cookies

Narzędzie No. 9

Partycypacyjne – Działanie – Badanie

Powrót do Zestawu narzędzi

PARTYCYPACYJNE – DZIAŁANIE – BADANIE

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum
Ekomuzea we wczesnej fazie rozwoju, Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Wstępnym stadium rozwoju ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia
Członkowie społeczności, Instytucje, Interesariusze, Organizacje, Przedstawiciele społeczności lokalnej, Władze

Opis narzędzia

Partycypacyjne – Działanie – Badanie (PAR) jest narzędziem, którego cel polega na wzmocnieniu partycypacji i współpracy członków społeczności w działaniu ukierunkowanym na transformację społeczną. To powoduje, że ludzie muszą być aktywną częścią zarówno wszystkich procesów interwencyjnych jak i podejmowania decyzji (Montenegro, 2004: 20).

PAR pojawił się w latach 80-tych jako krytyka ograniczonych kanałów partycypacji społecznej i podejmowania decyzji na temat kwestii i potrzeb, które dotyczyły ludzi bezpośrednio (prawa obywatelskie, sprawiedliwość społeczna nierówności itp.). Krytyka ta została rozszerzona na środowiska akademickie i instytucjonalne, gdzie zjawiska społeczne i społeczności były traktowane jako przedmiot badań, a nie jako podmioty partycypacji, kiedy podejmowano badania nad nimi i szukano rozwiązań.

Ten typ badań ma na celu uwzględnienie potrzeb i problemów społecznych, ale których działania podejmowane są w ramach inicjatywy obywatelskiej. Korzeni metodycznych i teoretycznych można szukać w procesach pedagogicznych Paulo Freire, w socjologii walczącej Orlando FalsBorda, w rozwoju społeczności i w założeniach Kultury Krytycznej Nowej Muzeologii i Socjomuzeologii.

Cechy charakterystyczne:

Głównymi cechami tej metodyki są:

- Cała społeczność, każdy obywatel, ma odpowiedzialność za swoje terytorium, dziedzictwo i przyszłość. Świadomość odpowiedzialności jest jednym z głównych elementów, które Hugues de Varine wskazał jako fundamentalny do tworzenia ekomuzeum.
- Celem jest dokonanie transformacji rzeczywistości, tak by uwzględniała aspekty kulturowe, społeczne i gospodarcze.
- Powstaje jako rezultat potrzeb i problemów dostrzeżonych przez grupę społeczną lub obywateli. Jest to „iskra" (detonator), którą autorzy tacy jak Mayrand czy de Varine wskazują jako wyzwalacz aktywizacji społecznej.
- Zaczyna się od konkretnej rzeczywistości społecznej samych uczestników procesu. To przynosi holistyczną wizję (historyczną i kontekstualną), w której badania zależą od szczegółów każdej sytuacji i miejsca.
- Powszechna partycypacja musi być częścią całego procesu, połączonego z modelem relacji horyzontalnych, tym sposobem przerywając relacje zależności intelektualnej; dlatego wymaga zmiany w relacjach interpersonalnych i międzyinstytucjonalnych od techników i profesjonalistów.

Cele:

Biorąc pod uwagę cel PAR i jego cechy, realizuje on następujące cele:

- Odzwierciedlanie i badanie historii społecznej i promowanie przekrojowości wśród mieszkańców i specjalistów w celu stworzenia Kultury Krytycznej.
- Zachęcanie do włączania mieszkańców jako współbadaczy.
- Rozwój umiejętności przywódczych, innowacji i ,zaangażowania w odpowiadaniu na potrzeby i oczekiwania społeczności.
- Zastosowanie odpowiednich metod i strategii w poszukiwaniu kompleksowych rozwiązań w odpowiedzi na problemy społeczne.
- Stymulowanie inicjatyw związanych z samozarządzaniem.
- Tworzenie nowych form organizacji społecznej.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Proces PAR:

Krok pierwszy. **Diagnoza**.
Wiedza o terytorium, jego problemach i potrzebach, oparta na istniejących dokumentach i wywiadach z przedstawicielami instytucji i organizacji. Ta wstępna faza obejmuje

- Spotkania z lokalną administracją i przedstawicielami stowarzyszeń i grup, obywatelami itp.
- Programowanie wstępnego badania w formacie PEST.
- Identyfikację grup interesu w celu stworzenia komitetów i grup roboczych.
- Rozpoczęcie pracy w terenie (wywiady indywidualne i zbiorowe z przedstawicielami instytucji, stowarzyszeniami, grupami itp.).
- Przygotowanie wstępnego raportu.

Krok drugi:

- Ustanowienie zespołu złożonego z fachowców i członków społeczności.
- Prowadzenie diagnozy sytuacyjnej. Badanie sieci społecznych i działań, jego problemów, potrzeb i mocnych stron. W tym celu wykorzystuje się różne formy zbierania danych (np. wywiady, grupy fokusowe, analiza SWOT itp.). Efektem będzie zmapowanie elementów priorytetowych i osi dla społeczności i sieci partnerów, żeby się nimi zająć.

Krok trzeci:

- Planowanie działania. Po przeprowadzonym badaniu wygenerowane zostaną specyficzne programy i działania, i problemy i potrzeby społeczne i gospodarcze do rozwiązania w krótkim, średnim i dłuższym czasie, rozplanowanie ich w czasie, podjęte zostaną decyzje dotyczące czynników i niezbędnych zasobów do wykorzystania.

Krok czwarty:
Wdrożenie programów i planowanych działań. Cały program PAR musi prowadzić do autonomii społeczności w podejmowaniu decyzji i samorządności, lub, przynajmniej w tworzeniu kultury krytycznej, która pozwala im być świadomymi swojej społecznej, terytorialnej i odziedziczonej rzeczywistości.

Materiały pomocnicze

W celu umożliwienia rozwijania różnych faz PAR można wykorzystać różne techniki PAR:
Diagnoza sytuacyjna. Prowadzona jest metodami analizy PEST i SWOT.
Mapowanie partycypacyjne. Są to narzędzia do lokalizowania, poprzez udostępnienie lub współpracę, przestrzeni i dziedzictwa, które jest związane z lokalną tożsamością i które będzie podstawą pracy nad przyszłością terytorium i społeczności.
Mapy społeczne i socjogramy. Są to mapy, które wizualizują zespoły i stowarzyszenia z okolicy, ich interakcje i sieci oparte na wiedzy i pracy. Socjogramy mają na celu przedstawienie graficzne stopnia relacji pomiędzy różnymi podmiotami (instytucjonalnym, obywatelskim itp.) i kierunku tych relacji, tj. jednokierunkowy, dwukierunkowy.

Liczba uczestników:narzędzie to jest nastawione na pracę ze społecznością, więc jego powodzenie będzie zależało od uczestnictwa reprezentacji części populacji społeczności.

Materiały:narzędzie to może być rozwijane zarówno w przestrzeniach otwartych na wolnym powietrzu (place, parki, etc.) jak i w przestrzeniach zamkniętych (szkoły, ośrodki kultury, etc.). Konieczne materiały będą zależeć od zastosowanej metodyki i dostępnych zasobów materialnych.

Zespół techniczny:dobrze jest, jeśli w zespole jest co najmniej jedna osoba specjalizująca się w PAR lub w pracy ze społecznością.

Zasoby sieciowe:

Definicja i proces PAR:
Metodyka PAR:
Narzędzie do tworzenia socjogramów:

References

Alberich Mistar, T. (2008). IAP, mapas y redes sociales: desde la investigación a la intervención social. Postularía, 8 (1), 131-151.

Benito, Patricia Mata, et al. (ed.) (2014). Propuestas de Investigación e Intervención desde un Enfoque Participativo. Madrid: Universidad Nacional de Educación a Distancia.

Chevalier, J. M., y Buckles, D. J. (2013). Participatory action research. Londres: Routledge.

De Miguel, M (1993). La IAP un paradigma para el cambio social. Documentación Social: Investigación acción participativa, 92,julio–septiembre, pp. 91-108.

Fals Borda, O (1993). La investigación participativa y la intervención social. Documentación Social: Investigación acción participativa, 92, julio–septiembre, pp. 9-21. Madrid.

Autorstwa

Óscar Navajas, Manuel Parodi-Álvarez, Julio Seoane

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został afinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Narzędzie No. 10

Muzeografia Społeczności

Powrót do Zestawu narzędzi

MUZEOGRAFIA SPOŁECZNOŚCI

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum

Ekomuzea we wczesnej fazie rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Wstępnym stadium rozwoju ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia

Członkowie społeczności, Muzeografii i partycypacji oraz pracy ze społecznością, Technicy i specjaliści muzeologii

Opis narzędzia

Muzeografia jest „(…) definiowana jako praktyczny lub stosowany aspekt muzeologii, tj. Zestaw technik stworzonych, żeby pełnić funkcje muzealne, w szczególności te związane z planem muzeum, konserwacją, restauracją, bezpieczeństwem i ekspozycją" (Desvallées and Mairesse, 2010).

Zaprezentowane tutaj narzędzie będzie się skupiało na tworzeniu ekspozycji. Ekspozycja jest tym elementem, który naznaczył część historycznej ewolucji współczesnego muzeum. Przeszła ona od bycia zainteresowaną zbiorami jak fetyszem do bycia zainteresowaną walorami dziedzictwa jako osią komunikacyjną instytucji. Wystawy, poprzez muzeografię, są narzędziem interakcji, widzialności i tożsamości wizerunku, którym emanuje muzeum. Nowa Muzeologia postawiła sprawę jasno, że ekspozycja – tak jak samo muzeum – powinna być tworzona jako środek a nie cel. Ekspozycja stała się kluczowym instrumentem prezentacji dziedzictwa, badającym nowe języki i techniki muzeograficzne. Ta metamorfoza nie była ograniczona do poszukiwania nowej formy wystawy, języków, mediów muzeograficznych czy narracji, ale także do zaangażowania publiczności w wypracowanie scenariusza muzeum i montaż muzeum.

Mając na względzie tworzenie ekomuzeum, ekspozycja pozycjonuje się jako jedna z najbardziej użyteczny metod wykorzystania dziedzictwa i dialogu pomiędzy społecznością i specjalistami. Poprzez ekspozycję proces działań społecznych jest inicjowany, prowadzi do większej świadomości dziedzictwa i budowania tożsamości, poprzez które społeczność zaczyna się angażować w podejmowanie decyzji na temat swojej przyszłości i przyszłości terytorium. Na zakończenie, przestrzeń (społecznego) muzeum staje się laboratorium społecznym i kulturowym.

Cechy charakterystyczne:

Głównymi cechami charakterystycznymi muzeografii są:

- Każda wystawa (muzeograficzna) musi być powiązana z przedstawicielami społeczności.
- Wystawa jest sposobem udzieleniu głosu społeczności: jej pamięci, toponomii, jej potrzebom i problemom, jej terytorium itp.
- Każda wystawa powinna być narzędziem pedagogiki globalnej (Freire, 1990), o ile służy, daje impuls, tworzy kulturę krytyczną (Rivard, 1987).
- Każda wystawa nie jest końcem (celem), ale środkiem komunikacji i dialogu z i na rzecz społeczności.

Cele:

Głównymi celami tego narzędzia są:

- Tworzenie zespołów multidysyplinarnych złożonych ze specjalistów i członków społeczności.
- Tworzenie przestrzeni muzealnych na danym obszarze, które zostaną zaprojektowane i wdrożone przez społeczność.
- Badania dotyczące walorów dziedzictwa i różnych głosów (narracji), które będą tworzone na ich temat./li>
- Zaangażowanie mieszkańców w tworzenie i zarządzanie ekomuzeum poprzez ustanawianie przestrzeni muzealnych.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Ekspozycja jest strategią dotyczącą wiedzy i komunikacji, która, z perspektywy społeczności, jest metodą udostępniania, współpracy i zaangażowania członków społeczności. Powinna w związku z tym wywoływać raczej pytania, wątpliwości i dialog niż odpowiedzi i zamknięte narracje.

Project wystawy:

Krok pierwszy
Zespół promocyjny musi ustanowić podstawowe parametry, dotyczące tego, czym będzie interwencja muzeograficzna. W tym przypadku, trzeba je podsumować poprzez odpowiedź na dwa kluczowe pytania: Co chcemy uczynić widocznym i dlaczego chcemy to zrobić? Pytania te posłużą ustaleniu głównego celu i tematu wystawy i jej zamysłowi. Zamiarem muzeografii społecznej jest odniesienie się do potrzeb, problemów i spraw ważnych dla społeczności. .

Krok drugi
W drugiej fazie zostanie uformowany zespół multidyscyplinarny zgodnie ze wstępnie ustalonymi celami i tematyką. Istotne jest, żeby członkowie społeczności zostali włączeni do zespołu.
Zespół roboczy opracuje wstępny scenariusz muzealny, żeby ustalić elementy badawcze (cele, zasoby, harmonogram itp.).

Krok trzeci
W tej fazie zostaną przeprowadzone prace badawcze i zostanie przygotowany ostateczny projekt:

1. Prace badawcze muszą zostać przeprowadzone w trzech obszarach: (1) prace dokumentacyjne i naukowe, (2) praca w terenie, (3) praca ze społecznością.
2. Robocza wersja projektu musi zawierać wszystkie aspekty techniczne jego wykonania (sprzęt, rodzaj ekspozycji, zasoby, harmonogram, podejście dydaktyczne itp.)

Krok czwarty
Ostatnią fazą jest wdrożenie i ewaluacja wystawy. Nie można zapomnieć, że jest to proces partycypacyjny, węć zarówno podczas projektowania (krok 3) jak i wdrażania (krok 4) musi być zachowane współdziałanie, w którym społeczność musi być głównym bohaterem.

Materiały pomocnicze

Instalacja muzeograficzna zależy od zasobów dostępnych danej społeczności. Zależąc od tego, środki o różnym znaczeniu interpretacyjnym i muzeograficznym mogą zostać zaprojektowane. Jednakże, należy pamiętać, że muzeografia społeczna nie oznacza liczby kursów, która jest odpowiednia, ale uczestnictwo społeczności, jest to więc zawsze priorytetem, żeby mieć na uwadze pierwsze fazy projektu muzeograficznego: po co coś ma być zrobione? I z jakimi członkami społeczności będzie to rozwijane?

Liczba uczestników:to narzędzie jest nastawione na pracę ze społecznością, więc jego sukces będzie zależał od uczestnictwa reprezentatywnej części populacji danej społeczności.

Materiały:do wykorzystania tego narzędzia w praktyce niezbędna będzie przestrzeń wystawiennicza. Przestrzeń ta musi dawać możliwości adaptacyjne do potrzeb scenariusza muzealnego. Polecane są przestrzenie przeźroczyste i modułowe. Niezbędne zasoby gospodarcze będą zależeć od możliwości instytucji, władz lokalnych, stowarzyszeń itp. Jednakże, trzeba wziąć pod uwagę, że minimalna ilość materiałów będzie konieczna, takich jak gabloty, podkład, zestaw „Zrób to sam", materiały sprzętowe itp.

Zespół fachowców:korzystnie dla pracy zespołowej jest posiadanie personelu wyspecjalizowanego w muzeografii, interpretacji dziedzictwa, projektowaniu itp.

References

Alonso Fernández, Luis; y García Fernández, Isabel (2007). Diseño de exposiciones. Concepto, instalación y montaje. Madrid: Alianza.
García Blanco, A. (1999): La exposición, un medio de comunicación. Madrid: Akal.
Mateos Rusillo, S.; Marca Francés, G.; y Attardi Colina, O. (2016): La difusión preventiva del patrimonio cultural. Gijón: Trea.
Pérez Valencia, P. (2007). La insurrección expositiva. Cuando el montaje de exposiciones es creativo y divertido. Cuando la exposición se convierte en una herramienta subversiva. Gijón: Trea.

Autorstwa

Óscar Navajas, Manuel Parodi-Álvarez, Julio Seoane

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

QUESTING

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Narzędzie No. 11

Warsztaty z Pamięci Przekazywanej Ustnie

Powrót do Zestawu narzędzi

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum

Ekomuzea we wczesnej fazie rozwoju, Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum, Wstępnym stadium rozwoju ekomuzeum

Użyteczność tego narzędzia

Narzędzie to może być wykorzystane do:

- Wspierania planowania i zarządzania zasobami dziedzictwa społeczności i terytorium z perspektywy publicznej.
- Pomocy w tworzeniu materiałów kulturowych i edukacyjnych w formie materialnej i cyfrowej na temat bogactwa dziedzictwa terytorium danej społeczności.
- Wzbogacenia dyskursu na temat terytorium poprzez odkrywanie sfery nieoficjalnych rozmów w oparciu o pamięć mieszkańców.
- Zachowania wiedzy na temat różnych rodzajów wartości dziedzictwa istniejących kiedyś na terytorium i utraconych już w sensie materialnym, ale przechowywanych w pamięci mieszkańców danego terytorium.
- Zbadania i docenienia przestrzeni pamięci o kulturze i dziedzictwie mieszkańców danego terytorium.
- Przyczynienia się do włączenia mieszkańców danego terytorium we wzmocnienie swojego terytorium i dziedzictwa.
- Uwydatnienia wartości poszczególnych narracji, dyskursów i pamięci, bez wykluczania tych zbiorowych, na temat terytorium i jego walorów dziedzictw.

Opis narzędzia

Warsztaty pamięci przekazywanej ustnie są miejscem na ścieranie się przeciwności i debatę, stanowią też one podbudowę tworzenia tożsamości zbiorowej poprzez ćwiczenie pamięci przekazywanej ustnie, szczególnie dzięki członkom społeczności z grupy seniorów.
Pomyślane jako przestrzeń do dzielenia się wiedzą poprzez doświadczenie elementów społeczności, warsztaty te mogą służyć odnowieniu i docenieniu z perspektywy partycypacyjnej, wiedzy bezpośredniej członków grup społecznych.
Będzie to miało pozytywne oddziaływanie na rewitalizację ekomuzeum, włączenie do dynamiki jego działania wiedzy przechowywanej przez członków społeczności, do której ekomuzeum należy.

Cele:

Warsztaty czy seminaria dotyczące pamięci przekazywanej ustnie mają wiele celów:

- Odnowienie i wzmocnienie pamięci specyficznej grupy w odniesieniu do historii i dziedzictwa regionu jako przestrzeni geograficznej i kulturowej.
- Docenienie tożsamości tej grupy w stosunku do niej samej, przyczyniając się do poprawy społecznego i kulturowego poczucia własnej wartości mieszkańców poprzez uznanie walorów pamięci i dziedzictwa doświadczanego jako grupa.
- Zachowanie pamięci społecznej w odniesieniu do kultury i dziedzictwa w celu zachowania jej dla przyszłych pokoleń.
- W nawiązaniu do wymienionych powyżej, przekształcenie doświadczenia i pamięci o dziedzictwie ze zbiorowych do wartości społecznych, kulturowych i edukacyjnych wśród najmłodszych, powodując, że pamięć o dziedzictwie i edukacyjna wartość z większym prawdopodobieństwem będzie źródłem przyjemności dla ogółu społeczeństwa a szczególnie dla szkolnego segmentu społeczności.
- Pobudzenie ciekawości i zainteresowania członków społeczności swoją własną historią i wartościami swojego dziedzictwa.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Trzeba posiadać zasoby ludzkie, które znają swoje terytorium, swoją teraźniejszość i przeszłość, skupiając się na działaniu z ludźmi w pewnym wieku, którzy, przyjmuje się lub się wie, że mają taką wiedzę.

- Spotkania z lokalnymi aktorami i planowanie wstępnych badań
- Identyfikacja potencjału interesariuszy i grup interesu
- Praca w terenie, prowadzenie (o ile to możliwe) wywiadów indywidualnych z potencjalnymi uczestnikami warsztatów
- Utworzenie grupy roboczej podczas warsztatów (rekomendowane minimum: trzech członków społeczności na warsztat, plus zewnętrzny sprawozdawca).
- Przygotowanie warsztatów (mogą być nagrywane przez urządzenia audiowizualne, jeśli uczestnicy się zgodzą, zalecane jest osobiste ich prowadzenie, w celu wywołania interakcji pomiędzy uczestnikami, ale bez wykluczenia użycia metod wirtualnych lub półwirtualnych.
- Przygotowanie wstępnej wersji raportu i wniosków z warsztatów.
- Wypracowanie ogólnego dokumentu końcowego z warsztatów.

Preferowaną grupę odbiorców stanowią najstarsi członkowie społeczności, jako że jest to narzędzie szczególnie zaprojektowane do pracy ze skarbem, jaki stanowi pamięć osób starszych w określonej grupie ludzkiej. Narzędzie to może być zastosowane na każdym poziomie istnienia ekomuzeum, zarówno w fazie projektowania, w istniejącym i skonsolidowanym ekomuzeum, jako że wspólna praca z pamięcią i dziedzictwem jest ciągle aktualnym narzędziem w strukturze projektu ekomuzeum, jak i w odniesieniu do już istniejącego ekomuzeum.

Materiały pomocnicze

Metodyka powinna być zrealizowana poprzez organizację warsztatów. Warsztaty te powinny być skoordynowane przez specjalistę w zakresie pamięci i ustnego przekazu, eksperta ustnie przekazywanej historii i powinny być przystosowane do zasobów ludzkich, które będą chciały wziąć w nich udział, jako że mogą one zaangażować w dużym stopniu osoby starsze.
Zaleca się elastyczny czas trwania warsztatów, zaczynając od minimum 2 godzin na każdy warsztat.
Mogą one odbywać się bezpośrednio(z udziałem osobistym) lub wirtualnie, przy czym zaleca się tę pierwszą formę. Mogą być nagrywane z wykorzystaniem mediów audiowizualnych, pod warunkiem zgody i za przyzwoleniem uczestników.
Nie jest wykluczone stworzenie końcowego dokumentu audiowizualnego, specyficznego dla każdego warsztatu i podobnego ogólnego dokumentu.

References

Oral memory workshops in La Línea de la Concepción (Cádiz, Spain)
Oral memory workshops in Marinilla (Antioquia, Colombia)
Oral Memory Workshops, University of Las Palmas (Canary Islands, Spain)
Oral memory workshops at the Cervera Regional Museum (Catalonia, Spain)
Oral memory experience in Belalcázar (Córdoba, Spain)
https://www.facebook.com/1437582349824579/videos/382712939697951/?__so__=permalink

Autorstwa

Manuel Parodi-Álvarez, Óscar Navajas, Julio Seoane

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

QUESTING

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Narzędzie No. 12

Questing

Powrót do Zestawu narzędzi

QUESTING

Oczekiwany etap rozwoju ekomuzeum

Ekomuzea we wczesnej fazie rozwoju, Ekomuzea zaawansowane w rozwoju, Rozwijające się ekomuzea, Społeczności zamierzające zainicjować tworzenie ekomuzeum, Wstępnym stadium rozwoju ekomuzeum

Odbiorcy (osoby lub instytucje) narzędzia

Instytucje, NGO, Przedstawiciele społeczności lokalnej

Opis narzędzia

Wstępem do zastosowania metody jest przeprowadzenie ogólnej inwentaryzacji dziedzictwa miejsca (wszystkie aspekty i elementy są brane pod uwagę), gdzie quest będzie tworzony. Następnie jeden wybrany obszar dziedzictwa jest analizowany szczegółowo (np. zwyczaj, architektura, rzemiosło, legendy, historia lokalna, lokalna osobowość czy bohater). Zwykle, quest odnosi się do małej społeczności takiej jak wieś, miasteczko czy jego część, ale może też być zlokalizowany wewnątrz (w muzeum czy galerii). Wymaga on pogłębienia wiedzy na temat wybranego, szczególnego obszaru i tworzona jest narracja w formie wiersza. Ostatecznie, powstaje zabawa w poszukiwanie skarbu. Efekt jest istotny, ale równie ważny jest proces partycypacyjny i dialog.

Wytyczne do zastosowania narzędzia

Narzędzie może być zastosowane gdziekolwiek, w ograniczonej przestrzeni (którą można przemierzyć w czasie do 2 godzin piechotą lub rowerem).
Jest ona realizowana przez warsztaty (zwykle 2 dni = 16 godzin) i współpracę online po warsztatach.
Target group: przedstawiciele lokalnej społeczności, NGO, miłośnicy miejscowej przyrody i dziedzictwa, instytucje kultury, młodzież, seniorzy itp. (15 to 20 osób).

1. **Identyfikacja zasobów lokalnego dziedzictwa przyrodniczego, historycznego i kulturowego** (materialnego i niematerialnego), zwykle punktem wyjścia jest burza mózgów. Wszelkiego rodzaju ciekawostki, anegdoty, historie przekazywane z ust do ust powinny być wzięte po uwagę.
2. **Wybór głównego motywu:**np. styl architektoniczny, legendy, miejscowy bohater, tradycyjne rzemiosło lokalne, przyroda, pałac z otaczającym go parkiem, ważna dla region rodzina, wydarzenie czy okres historyczny, bitwa. Może to także być opowieść o najważniejszych/najbardziej interesujących elementach dziedzictwa danego miejsca. Quest będzie się koncentrował na wybranym motywie tematycznym.
3. **Wybór miejsc/obiektów, które będą podstawą trasy**.Trasa jest nieoznakowana w terenie w żaden sposób i biegnie przez miejsce postępując zgodnie z narracją, która opiera się na wybranym temacie. Na końcu powinno być zaprojektowane miejsce, w którym zostanie ukryty skarb. Po wstępnym zaprojektowaniu trasy uczestnicy warsztatów robią spacer testujący, żeby zweryfikować, czy niczego nie brakuje i podejmują decyzję o miejscu ukrycia skarbu.
4. **Napisanie opowieści w formie wiersza.**Uczestnicy są dzieleni na mniejsze grupy, a trasa jest dzielona na odcinki. Każda grupka jest odpowiedzialna za napisanie części wspólnej historii, która jest przypisana do danego odcinka. Narracja zawiera opowieść, instrukcje, w jaki sposób poruszać się po trasie i zagadki. Rozwiązanie wszystkich zagadek pozwala na odkrycie hasła prowadzącego do skarbu. Zagadki są związane ze szczególnymi cechami, detalami architektonicznymi, napisami (np. na tablicach pamiątkowych, pomnikach, budynkach), które są powiązane z opowieścią. Jeśli na koniec warsztatów nie wszystkie części questu są gotowe lub wymagają one dodatkowego dopracowania, uczestnicy dostają dodatkowy czas po warsztatach, żeby poprawić swoje części tekstu questu. W tym samym czasie wolontariusze przygotowują ilustracje i gumową pieczęć, która jest chowana jako skarb (pieczęć przybija się na ulotce jako dowód ukończenia questu).
5. **Redakcja opowieści**. Zwykle opowieść wymaga „wygładzenia" i redakcji, żeby powstał dobry tekst rymowanej narracji z dobrymi, odgadywalnymi zagadkami. Przed udostępnieniem questu musi on zostać przetestowany i zweryfikowany.
6. **Efekt końcowy:**ulotka. Ulotka zostaje zaprojektowana, zwiera ona cały tekst questu, ręcznie przygotowane ilustracje i puste okienko przeznaczone na przybicie pieczątki. Nazwiska autorów wiersza i ilustracji ą umieszczone na ulotce.
7. **Efekty**. Korzyścią tworzenia questów jest nie tylko produkt finalny – ulotka, która pozwala odkrywać miejsce, wędrując z pomocą wiersza. Proces tworzenia jest nie mniej ważny niż sam produkt w metodyce questingu: dyskusje dotyczące dziedzictwa, szczególnych wartości miejsca, wydarzeń, ludzi, historii itp. Jest to bardzo angażująca metoda i uczestnicy czują się odpowiedzialni i dumni z wspólnego dziedzictwa i dzieła, które stworzyli. Zarówno proces jak i produkt mają wysoką wartość edukacyjną.

Materiały pomocnicze

Prezentacja dotycząca metodyki questingu
Przykłady questów
Clark D., S. Glazer, Questing. A Guide to Creating Community Treasure Hunts, University Press of New England, Hanover and London 2004.

Autorstwa

Barbara Kazior

Koordynatorzy Naukowi

Nunzia Borrelli, Barbara Kazior, Marcelo Murta, Óscar Navajas, Nathalia Pamio, Manuel Parodi-Álvarez, Raul dal Santo, Julio Seoane

WIĘCEJ NARZĘDZI

CYFROWA INWENTARYZACJA

MUZEOGRAFJA SPOŁECZNOŚCI

WARSZTATY Z PAMIĘCI PRZEKAZYWANEJ USTNIE

Dofinansowane przez Unię Europejską

Projekt ten został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej strony odzwierciedla jedynie poglądy autora i Komisja nie może być odpowiedzialna za jakikolwiek sposób wykorzystania zawartych w niej informacji.

PROJEKT ECOHERITAGE | 2020-1-ES01-KA204-082769

O ile nie zaznaczono inaczej, zawartość tej witryny jest objęta licencją Creative Commons Attribution 4.0 International license.

Polityka prywatności | Polityka plików cookies